

Juliol 2020

Número 12

Aah, aah, aah

CEREBRECO

Publicació per adults i gent que entén el que llegeix

OTRO NOMBRE MATEIXOS CULS

El que **ja** ens ha comentat la gent:

«Joer, ¿ya comenzáis con los culos?
¿No sabéis hacer nada más?»

LO QUÈ?

Cerebreco, ressonant al teu cervell

Cerebreco és aquí.

I què és i on és «aquí» vos demanareu? Preparau-vos per una publicació irreverent, còmica, cínica, estúpida, *punkarra* i plena dels temes que ens interessin i ens agraden (i qualche imatge d'un penis de goma –o no)... per tant, com diu a sa portada aquesta és una publicació per **gent adulta**. Vos deixam un *FAQ* amb les preguntes més freqüents però cap índex. Feis un cop d'ull per tot.

Podeu enviar *hate mail* (amenaces de mort) a: cerebreco@protonmail.com o cercar-nos per Facebook, Twitter i Telegram: [@cerebreco](https://www.instagram.com/cerebreco)

Dotze números

De *Cerebreco* en farem un número per mes durant un any. Si rebem donacions abastament, n'hi haurà més. Podeu fer donacions aquí: <https://ko-fi.com/cerebreco>

哦,老兄

«Tu pene pequeno. Pon curo»

espasiva

FAQ

Però què putes és això?

Cerebreco, nen. Revista punki per adults.

I de què va això, deis?

De mames i culs. Provarem d'omplir amb temes que ens agradin (per dissimular)

Joer... no és un plagi del Blan P?

Otro nombre, mateixos culs...

Me habéis ofendido. ¿Qué puedo hacer?

Mi hibíis ifindidi .¿Qué piidi hicirrrrr?

No. Seriosament, pens que sou una guarda de [insult] i me sent insultat...

Ni siriisimint, pins qui sii ini giirdi di milpirits fiils di sin piri i qui nicissitiii ini bini minbilliti i mi sint insiltit...

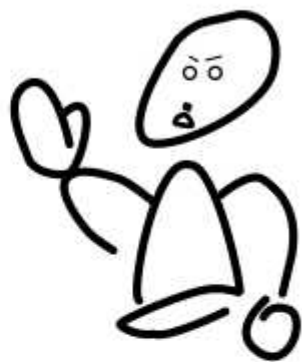
Jo tia. Que pasada ¿no?

Sí, tía. Súper. OMG, FF, YFIAW, tía #quefuerte #real

QUAN SIGUI GRAN

per JCS

Loj animales no
pratican la
omosexualidad

(Els dofins, no?)

Tampoc diuen
beneitures...

Joé, tito. Tu
ets mascle?

Ayer nos
debieron dar
garrafón...

The Neverending Story

Mi padre fue un hombre raro, contaba historias extrañísimas sobre un *Gremlin*, *Brújulas doradas* y no se qué *bichos* más. Me lo contaba sentado en su butaca, al puro estilo del abuelo de *Up* y yo le escuchaba atónito. Vivíamos en una casa estilo georgiano en el centro de la ciudad. Cuanto más mayor me hacía menos me gustaban sus historias y empezaba a pensar que eran delirios de viejo. En casa siempre le llamamos *Indiana*, pero hubo una navidad que llegó una carta misteriosa a casa. Provenía de un lugar que no recuerdo, pero que dejó a mi padre asombrado. En ella venía su partida de nacimiento, por fin, supimos su nombre real y su edad, aunque nunca le llamamos así ni celebramos cumpleaños alguno. Mientras me contaba historias y deducí que el *Gremlin* ése del que habla, no es más que nuestra mascota *Gizmo*. En alguna foto sale con nosotros. Estuvo al lado de mi padre hasta el último momento, nunca entendí el vínculo que había entre ellos, pero parecía que era de amistad profunda, de haber pasado muchas aventuras juntos. Cuando ya le flaqueaban las fuerzas me llamó, me dijo que había un lugar al que debía ir, que *Gizmo*, que estaba allí también, me llevaría. Que no me dejara engañar y me fiara totalmente de *Gizmo*. Y, finalmente, me dio una bolsita con seis piedras preciosas, me dio una extraña peonza, y me dijo:

–Escuchame hijo. Tienes que ocultar y cuidar estas gemas por encima de todo. *Gizmo* te ayudará, son el seguro de tu vida, intentarán quitártelas. Lucha hijo, sé valiente. Y busca a la princesa, a *Buttercup*. Respecto a la peonza, no la bailes a menos que sea totalmente imprescindible.

Pocos días después mi padre nos dejó...

21 SEGONS

Chisca Miro

es moltfort tia!

Avui, na Chisca es passarà 21 segons cuinant

Pues que hoy **estoy aquí cocinando** que en verdad yo nunca cocino porque es como de pobres pero bueno que he dicho voy a hacer **una #ensalada** y nada que he abierto la **bolsa** y le he dado la vuelta que tiene su cosa sabes que en realidad lo que va mejor es un **#bol-del-Ikea** dicen pero es que es muy barato pero muy grande pero que te puedes poner gafas de sol para ir a comprarlo y así como que no te conocen y tal pues bueno que me estoy **comiendo un perrito.**

#ikea #comesano #cocina #perrito #real #nofilters

El so de la galtada
encara no havia acabat

i ella ja s'enlairava,
lleugera, forta i plena.

Les ales li varen donar
una nova alenada

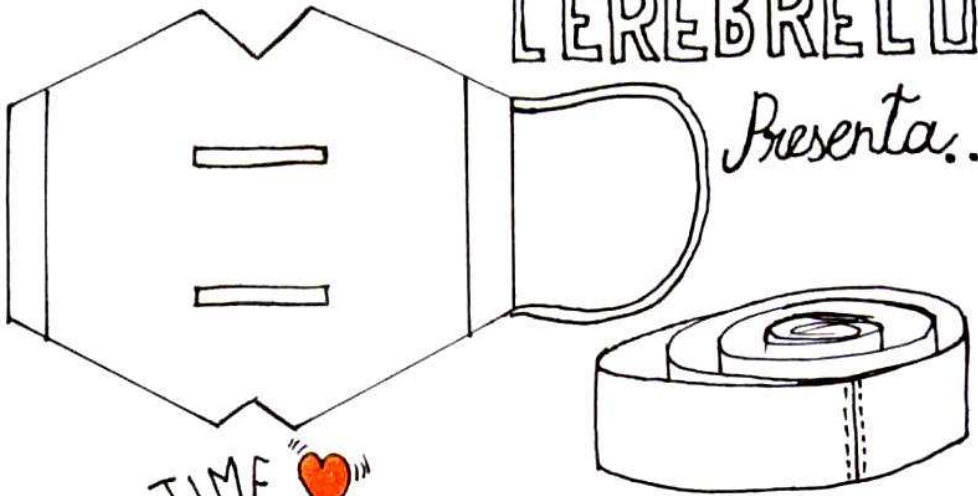
i dansant cap el futur va
cridar:
PUS MAI MÉS!

Mussol

Foto: CC BY-NC 2.0 "Jan2410" by morag.riddell

CEREBRECO

Presenta...

COVID-TIME

VOMITAPALABRAS
SUTIL SUBLEVACIÓN

PERRA
IM
BB
CIL
POMOT
CURT
CAP
DE
SURO

might

COM EXPLICAR EL RACISME AMB:

Na Whoopi Goldberg interpreta una estafadora sense escrúpols a aquesta pel·lícula que recordarem per l'escena eròtica més famosa del cinema, que comparteix juntament amb

una blanca, mentre figura que ha estat posseïda per l'esperit d'un heterosexual molt graciós.

EXPERIMENT 0 - 0.1

[Checking system]

[Booting]

[...] No tenc por a la mort, em fa molta més angoixa deixar d'existir. Sembla que no hi hagi gaire diferència però en el fons sí que n'hi ha.

M'atreviria a dir que tothom sent aquesta mateixa por. Por a ser irrellevant. A que un cop no hi siguem, ningú ens recordarà. No és aquesta la principal raó per la qual tenim fills desesperadament? Fills, clons, *duplicants*? El que sigui.

S'ha perdut massa temps provant d'abocar la nostra consciència dins un disc dur. `disc_dur`Diria que els antics provaven de transcriure una part de l'ànima en escrits i cançons. De què ha servit? Qui sap llegir encara? Qui te una màquina sonificadora? Som bits perduts a un corrent de dades. Què té més? Jo ja he mort `_dddisc_un` parell de cops i puc dir sense equivocar-me que no existir no es pot equiparar a *no haver existit mai*. **[Alert! Overrun. Dangerous system levels!]**. Ser una càrrega elèctrica negligible a un sistema complex. **[Failure alert!]**. Encara em queda qualche cosa interessant per dir però no queda ningú per escoltar. **[Imminent failure!]**. Caps de fava malpar[?q].

[Are you sure you want to delete? Y/N]

[Checking system]

[Booting]

[Initializing]

Aparentemente todo estaba en calma. Una tensa extraña calma como la que precede a una tormenta. Pero si te fijabas bien, podías sentir una casi impercetible tensión, como pintanda al óleo sobre una escena cotidiana.

El aire tórrido, irrespirable, parecía fundir el alquitrán de la calle de los Olmos. Daba la impresión de que los tanques dejarían de sobrevolar la calzada en cualquier momento para espachurrarse bajo el peso de la contaminación.

Unos pocos esclavos fueron testigos de como la electricidad estática arremolinaba, de repente y sin aviso, algunos de los plásticos que había tirados por el suelo.

—Qué raro. ¿Una tormenta en esta época? —exclamó GJ, casi sin poder contenerse. Sintiendo como el vello de sus brazos se le erizaba.

—¡Calla! —gritó XN87 con voz atronadora que hizo que GJ se echara a temblar.

Un fuerte crujido ensordedor se oyó de repente y el espacio pareció partirse, mostrando en una brecha irisada que flotaba en medio de la calle. XN87 quedó estupefacto, sin compender qué sucedía. Sin poder dar crédito a lo que veía.

Sus ojos se cruzaron con los suyos propios. Qué extraña sensación. Parecía vaciarse para rellenarse a sí misma.

El espacio estaba estaba espacio El espa estEl espespespespesp--__

[ERROR]

[Deleting]

[Initializing]

Apparently everything was calm. A strange strained calm like the one that precedes a storm. But if you looked closely, you could feel an almost imperceptible tension, like a computer generated challenge, tailored to make you play another game.

Suddenly, a boom! And then, nothing.

That might well beeeeeeeee might empty well theeeeeee
bbbeeeeeeee...

[FATAL ERROR]

[DATA LOST]

[Recovering last back up]

Avui és un dia càlid. A la primavera li ha costat arribar però ja és aquí. Tot sembla tenir un color més viu, fer una olor més neta. No hi ha gaire gent als Oms però.

Inesperadament, un tro trenca la quotidianitat. Electricitat estàtica. Augment de la pressió... l'espai, sembla trencar-se en dos amb una llum iridescent com si estigués a punt de parir.

N'Elizabetha va poder mirar-se als propis ulls. I sentí com si es buidés dins ella mateixa. Una sensació que, després de tants de pics de sentir-la, encara la sorprenia.

«Un moment» va pensar. «Això no pot estar bé...»

[Loading... Please hold]

[Continuarà...]

Aman Nòlem

Wonderful Pictures

per Mj

- Els meus nins.
- Senyora, agafi els nins, som tan bon fotògraf que ni es notarà que hi és.

Perquè has vist:

La Bella i la Bèstia

La bella
durmiente

El rei lleó

Sodomía a
lo bestia

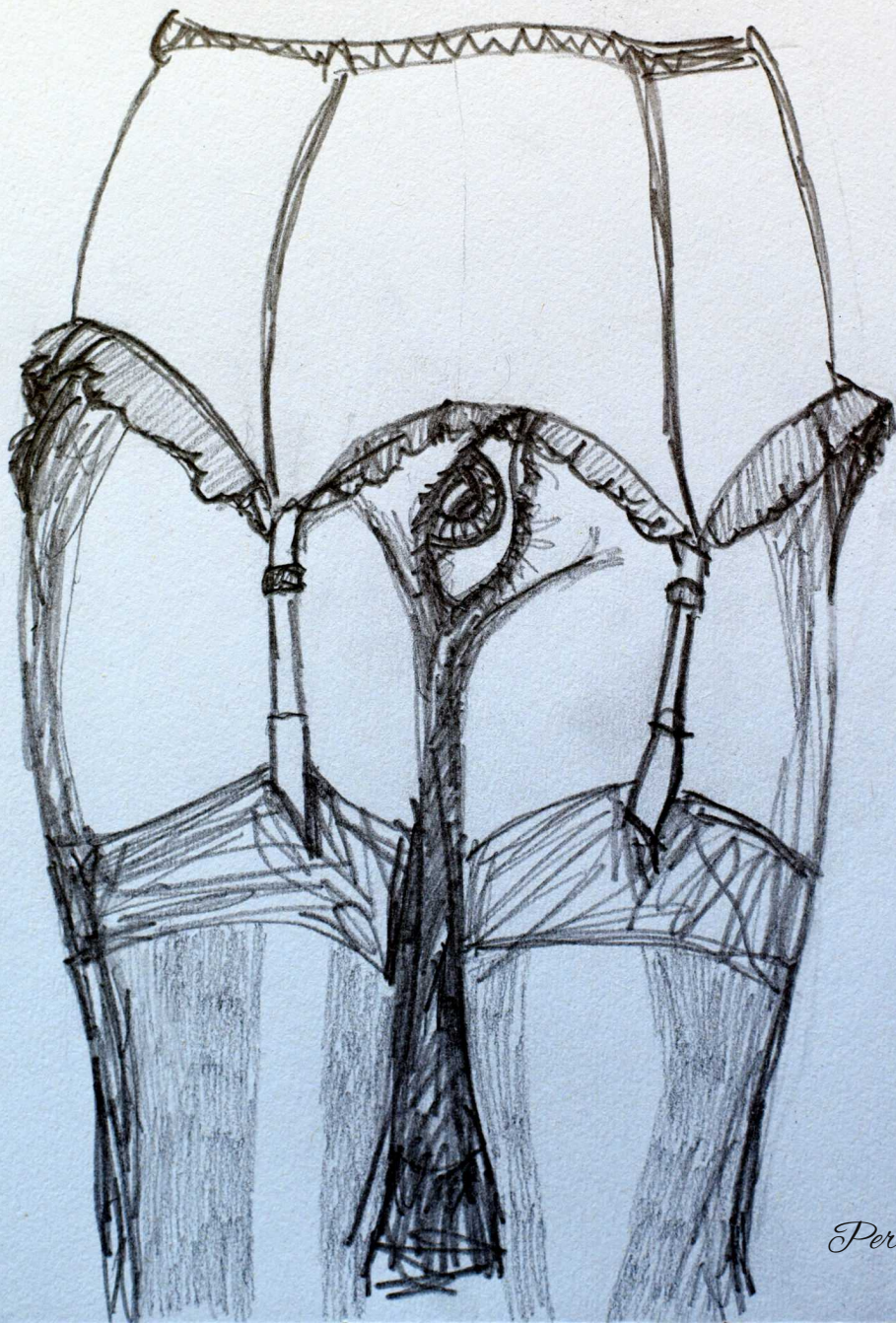

Mickey s'
encuentra
con sus
amigos

Merdes que no interessan a ningú:

Mistress Perenque

Perenque

Lost in Translation

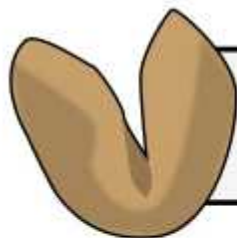
TRADUCCIONS DE PERDUTS

The Sinner - T3 Ep02 - 41:53

If the phone didn't run out of juice,
it must have been turned off.

«A menos que el teléfono
vaya con zumo, debería
haber estado descargado»

现在是时候离开壁橱了

«No ele bisesua. Tu gusta machio»

Sopa de labo de tolo

TEN TO PERVERSION

–De totes maneres, enfrontar-se a l’aniquilació de les estructures generades durant aquests quaranta anys és gairebé impossible.

En Jan afrontava la vida sempre des d’aquesta perspectiva racional. I la veritat és que li funcionava. Els pragmàtics sempre ho fan funcionar.

D’alguna manera l’adoració a les línies rectes és una conseqüència de l’estil de societat en la que vivim, però per altra banda, si no ets un ésser podrint-te dins una caixa de roure, la rebel·lió inherent que cada un porta dins seu, ens fa cercar el límits de la cordura. Dir que mai he encaixat dins aquests esquemes seria un estupidesa monumental. Tothom s’enquadra en alguns moment de la seva vida dins tota aquesta follia de realitat en la que ens han implantat. Acceptam l’esclavitud del sofà, rendint submissió al televisor que hi ha al davant perquè no existeix una sortida que no sigui la destrucció de la nostra pròpia essència i aquesta destrucció, encara que és un anhel existent dins cada un de nosaltres, és inabastable sense el suïcidi de cada una de les arestes que formen el contorn de la nostra persona. I sense cap mena de dubta inassolible d’una manera autònoma i autodidacta.

Acte 1.

La mestra i el deixeble.

*He cercat la perversió i el desordre però sóc terra
i el ventre fecundat de la dona.*

Com gairebé cada divendres des de feia una temporada, després de fer la migdiada i passar per la dutxa, em disposava a partir a l'encontre amb la irracionalitat controlada que la gent d'aquesta generació confonia com estil de vida.

El contacte amb la gent no ha estat sempre una necessitat inherent i cada cert temps em descobria enclaustrat dins relacions onanistes enfarfegadorament depressives. Em consolava pensant que aquests períodes formaven part d'alguna teoria mística que feia que quan aconseguia sortir a socialitzar amb el personal, era renovat per una especie de fervor que faria que em veiessin de manera il·luminada i esplèndida. Res més enfora de la realitat, però clar, la ment és poderosa i terriblement manipuladora si no la tens controlada.

Aquesta no era una d'aquelles etapes sinó que es composava de sopars, copes, conversacions transcendents amb actes intranscendents. És a dir, la mateixa merda burgesa de sempre.

Aquell dia tot feia preveure que tornaria a casa amb alguna de les rutines de sempre completes. Alcohol en sang, *check*. Acompanyament femení sense interès, *check*. vint cigarretes manco al paquet, *check*. No imaginava el canvi que suposaria ni que fora el principi del procés educatiu i de destrucció de la identitat que resultaria ser.

Na Mirella va aparèixer amb na Llum. Realment no s'anomenava així però el seu nom era gairebé impronunciable, sobre tot per algú que no te facilitat pels idiomes.

Es va asseure a la taula i el tacte va descobrir l'escorça de l'arbre i la terra; la llengua, la fel dins la boca i el rovell del pern després de tot una dia dins l'aigua.

Les tribus primigènies aparegueren amb ella per fer-nos recordar l'origen de la saviesa mentre el fum de la cigarreta que tenia a la mà s'enroscava entre el llamp i la violació de la memòria. I l'engranatge del temps engolí el significat de les paraules aquí i ara. La mestressa de la perversió dels sentits havia fet la seva entrada. Diligent i precisa va corrompre la realitat en la que vivíem, que eren l'excés, el desordre i la ràbia. La naturalesa transgènica va deixar de tenir valor tant sol amb una tombada d'ulls. Aquell vespre vaig tocar el vellut enverinat a ritme de jazz, però tan sols va ser una il·lusió o la calma prèvia a l'erupció del volcà d'esdeveniments que succeïrien en els propers mesos. Na Llum no era la bellesa, era la bellesa de Rimbaud, la que va trobar amarga i tan sols va poder injuriar perquè és la única cosa que els que estem abduïts per la normalitat podem fer en aquell moment.

Per algú que pensa que té el monopoli damunt el control, sentir la seva pèrdua és alguna cosa difícil d'explicar, el nostre ego ens protegeix d'aquesta vulnerable novetat.

Vaig ser seduït per la pèrdua damunt la taula de la cuina i vaig recuperar el que aquesta societat moderna en ha estat robant des de sempre. La part salvatge del llop. I els silencis entre cada gemec deien més coses, que qualsevol dels discursos grandiloqüents que podia haver tingut qualsevol de les nits que pugui recordar. El sexe va deixar de ser sexe. La pell va deixar de ser pell. I el JO deixa de ser per ser un ELLA.

To be continued...

L'ENFORMÀTICA

... i el Güindols
també havia de
ser al cohet
aquell de
l' SpaceX... i ho
hem fet!
Powered by C#

Maleïts
ions!

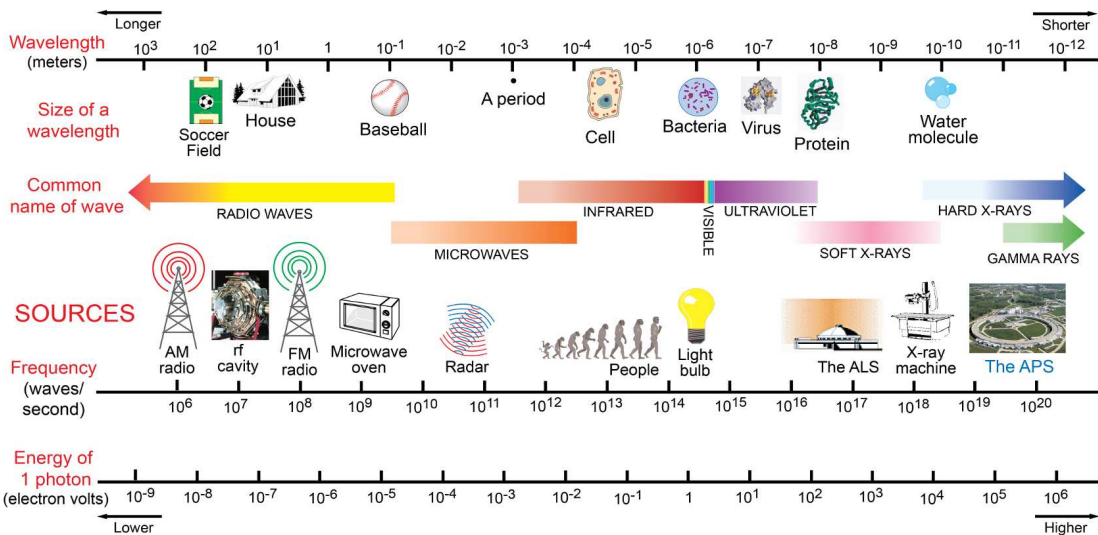
L'antena ens mira altiva, desafiant des del seu domini del barri. Amb aquest desplegament de ferros i cables, impossible que sigui un enginy inofensiu que proporciona serveis bàsics.

Tant fa que s'hagin desmentit mils de vegades certs rumors, ni que el propi govern hagi fet les mesures pertinents just al costat de la *torre homicida*. El *veinatge* ha xerrat: **L'ANTENA 5G PROVOCA CÀNCER.**

L'acusació surt, aparentment, del col·lectiu [*Flipau amb Pere Garau*](#) que fa una meravellosa feina dinamitzant un barri en plena revalorització. Una [*denúncia d'una usuària aparentment anònima*](#), amb un moviment que aparentment s'està estenent per tota Balears, i un estrany comportament dels gestors de la pàgina aparentment col·laborativa de l'esmentat grup.

S'ha de donar una gran ovació a la ràpida resposta dels usuaris, que després de comprovar que no els hi havia sortit cap nova extremitat ni havien desenvolupat cap superpoder, han sortit a replicar la publicació i han repartit a tort i a dret galtades de sentit comú: l'espectre electromagnètic del 5G és el mateix que el transistor que tota la vida ha retransmès els escassos gols del *mallorqueta*, el fum dels cotxes i el tabac sí està demostrat que provoquen càncer i altres problemes greus respiratoris, un mòbil a l'orella provoca la mateixa radiació, i altres evidències a l'abast de qualsevol cerca *internetera*.

THE ELECTROMAGNETIC SPECTRUM

Un ciutadà ha donat la resposta definitiva posant-se al mateix nivell que la queixa original: Ni vill antinis in il mii barri.

Aquesta denúncia es pot considerar anecdòtica tenint en compte que hi ha llocs on la paranoia ha provocat incendis, vandalisme i destrosses a l'alçada de qualsevol cap de setmana a Magaluf. Fins i tot a [països on el 5G ni hi és ni se l'espera](#). Però jugar amb la ignorància de la gent és exactament el que s'han especialitzat a fer els governs des de la popularització del boca-orella infinit que suposen les xarxes socials.

Propagar farses és barat, ràpid i absurdament eficient. Vos he xerrat d'uns niguls que intenten assassinar-nos?

FLIPAREU!

Mussol

FRASES CÈLEBRES

«No
está
el
porno
pa
pollos»

SETSO EN PORRERAS

Hola. Torno a ser aquí, soy el Tòfol, el famellero porrenco. Que ¿por qué putas soy aquí? Yo no volía tornar a escribir porque ara vivo en enfuera yo, soy viviendo en siudad desde hase un parello de años i aquí la quente no me conose tanto, y no volía que tengueran una vision que no es de yo. Estos al lototos del Serebro me han puñido y puñido però para que les umpla una setsion con mis aventuras con las famellas, un altra pico. Yo, farto, les he respuesto que vale con dos condisiones però: que siga en castellano que me estimo más arribar al púbbblico internasional y que no me abaraten como se a dicho siempre la setsión (porque *Setso en Siudad* no me agrada masa).

Meamos. Para quien no sápigá cómo soy o no se enrecuerde: Soy un hommo setsi, bien paresido al que le agradan las famellas que vayan fuertes y vayan buenas. Enguanyo, no vostsé desir qué me susede que voy muy fuerte. Bé, dugo un parello de años ya, que voy fuerte dico, más fuerte de lo acostumado. Unas enravanadas que no me puedo avenir. Voy colcando en cocho todo solo, y pam, enravanada. Me asego en una taula a haser el berenar, y pam, enravanada. Será que me estoy jodiendo mucha sobrasada en miel i palo en sifón. ¡Ep! Nomás para baranar però que no soy un gatón yo, ¿eh?

Me habeis de perdonar que me poso a charrar y no vos estoy contando res de la testsión aquesta. Y es que si no pienso, pierdo el coneco. Meamos, ara estoy trabacando en una botiga de veganos, bé, antes de estar tancados. Una parte que me botaré si

no os tsabe grave, porque no hay cuentos de famellas. Durante el tancamiendo digo.

Como vos desía, hago faena en el Aguacate Felís, en el escorchador. Es un lloco para etstraqueros i a más a más moderno. Quente coven que menya magra, como de réquimen. Meamos, que me sembla bien, ¿eh? Menyando allí no voy a trobar una famella de las que me agradan però. Nomás comparesen famellas que sembla que se las ha de llevar una bufada, y homos finos que van de bracito.

El escorchador, en queneral, trobo que no es el puesto para atracarme a una famella. La darrera vegada, antes del tancamiento, charré amb una que anaba gata como una sopa. Una bochera que duya. A yo no me agrada esto però: o vamos gatos los dos o trobo que es buscar a María por la cosina. Que males de cabeza ya hay abastamiento así que déjate ir. Ella me cercaba tanto que me empreñé y acabé haciendo una enrenouada:

- Que me amolles, te dicho. No ves que embosas? Recuarenta putas tsagradas. Ya charraremos cuando se tespase!

Pues, ¿vos podéis creer que se acubó allí mismo? Debió ser lo que había begudo. A veces también sendrogan, no pienso que sea el caso però. La cuestión es que vamos acabar en el ambulatorio, suerte que es apropro y no tuve que manar cocho. No estuvimos gaira allí, la bochera se le fue però. A mi la empreñada no. Yo que volia anar a ballar: me había pentinado y rentado bien. Y es que soy un poco cojones largos de vegadas.

Refleksión: Si tienes bochera, no emboses.

CASOS ESTRANYS

No li passa res a la vostra pantalla. Ara nosaltres controlam l'horitzontalitat i també la verticalitat...

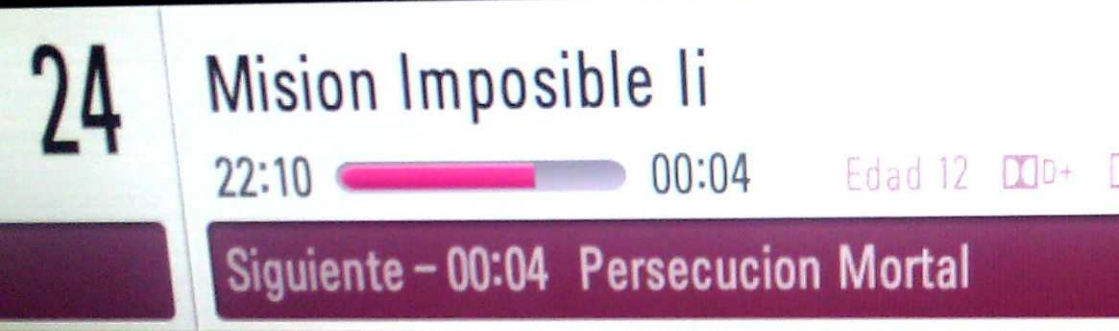
A [redacted] Nom: A [redacted] Adj. Hoy a las [redacted] PM

[redacted] Documentacion Hoy a las [redacted] PM

Para A [redacted]

Le informamos que hemos recibido su email con la documentación, **procedemos a la digitalización en el plazo aproximado de una semana** y en caso de detectar algún error nos pondríamos de nuevo en contacto con usted, le comunicamos que **no responda a este correo, ya que este buzón no admite respuestas.**

L'estrany cas dels *adjunts digitals* que s'han de digitalitzar durant una setmana i les adreces de correu de *només d'enviar*.

L'estrany cas de la versió xinesa equidistant (ni en español, ni en inglés) de *De Mision Imposibol Li*

Joven y bella deshonrada con honor

Giovannona coscialunga, disonorata con onore (1973)

La denominada *commedia sexy all'italiana* fue un subgénero humorístico que arrancó en la década de los sesenta y tuvo su máximo esplendor entre los años setenta y principios de los ochenta. Cintas subidas de tono con el principal objetivo de entretener, cierto es también que muchas de ellas escondían señaladas lecturas con la intención de atacar y denunciar a determinados sistemas y estratos sociales¹. Dichos largometrajes contaron con sus propias estrellas, actores y actrices habituales que encarnaban con gracia a los diferentes personajes; así, la inclusión en los repartos de Gloria Guida, Barbara Bouchet, Alvaro Vitali o Renzo Montagnani era frecuente. Por su parte, cineastas como Michele Massimo Tarantini (***Doctor, ¿estoy buena?*** –*Una moglie, due amici, quattro amanti*, 1980) o Pasquale Festa Campanile (***Cómo perder una esposa y ganar una amante*** –*Come perdere una moglie e trovare un'amante*, 1978) fueron los encargados de dirigir muchas de las cintas de un género por el que también pasaron, con mayor o menor fortuna, realizadores como Lucio Fulci (***La juez y su erótica hermana*** –*La pretora*, 1976), Umberto Lenzi (***Perdone señorita, ¿es usted normal?*** –*Scusi, lei è normale?*, 1979) o, por extraño que parezca, Mario Bava (***Quante volte... quella notte***, 1971).

Sergio Martino fue otro de los que incursionó en la *commedia sexy*, aportando su buen oficio al servicio del exitoso subgénero. Nacido en Roma en 1938, Martino inició su carrera como realizador a finales de la década de los sesenta, transitando diferentes géneros, tanto en cine como en televisión, creando una obra que merece la pena rescatar. Reivindicado con frecuencia en diferentes sectores gracias a sus excelentes aproximaciones al *giallo* –suyas son ***La perversa señora Wardh*** (*Lo strano vizio della Signora Wardh*, 1971), ***Torso: violencia carnal*** (*I corpi presentano tracce di violenza carnale*, 1973), o ***Todos los colores de la oscuridad*** (*Tutti i colori del buio*, 1972), esta última un soberbio híbrido entre el *thriller* y el cine de terror

1 De alguna manera, algo similar ocurrió en España con muchas comedias que en los años setenta y ochenta dirigieron Mariano Ozores o Joan Bosch, por nombrar dos casos.

satánico—, no conviene dejar de lado otros trabajos que el cineasta facturó dentro de otras corrientes, tales como el *poliziesco* (***Milán tiembla, la policía pide justicia*** –*Milano trema-la polizia vuole giustizia*, 1973), el *western* (***El valle de la muerte*** –*Mannaja*, 1977) o la ciencia ficción (***2019: tras la caída de Nueva York*** –*2019: Dopo la caduta di New York*, 1983). Según afirmó el propio Martino, «*me ha gustado hacer todo tipo de películas [...] no sabría decir qué género es mi favorito. Siempre me ha gustado poder buscar experiencias nuevas en diferentes géneros*².» La comedia, como decíamos, fue otra de las categorías en las que el romano transitó con cierta asiduidad, debutando en ella en el año 1973 con el título que aquí reseñamos, ***Joven y bella deshonrada con honor***, cinta protagonizada por la indiscutible reina de dicha vertiente, Edwige Fenech, actriz con la que Martino trabajó en numerosas ocasiones, en distintos géneros, y a la que siempre dedicó amables palabras: «*Nuestra relación fue óptima, aún pienso que ella ha sido formidable, sobre todo en el género de la comedia, donde su exuberancia física encajaba mejor con los personajes*³.»

Centrándonos ya en ***Joven y bella deshonrada con honor***, su argumento gira alrededor de un empresario dueño de una fábrica de quesos a quien le cierran el negocio al descubrir un caso interno de contaminación. Tras hablar con un alto cargo de la iglesia, este le recomienda que hable con un funcionario que puede arreglarlo todo. Dicho empleado público tiene una fantasía sexual un tanto peculiar, observar lascivamente a las esposas de los demás. El empresario, al conocer el dato, y tras advertir que su mujer de ninguna manera entrará en el juego, decide contratar a una hermosa prostituta (Fenech) para que se haga pasar por su pareja y así, caerle en gracia al funcionario. Todo se alborotará cuando el proxeneta encargado de la prostituta se entere de las reales intenciones del protagonista, y sobre todo cuando la esposa de este descubra todo el entramado. Con estos ingredientes, el espectador que opte por enfrentarse al visionado de la película sabrá de sobra con qué se va a encontrar en la pantalla: una comedia de enredos cuyo principal motor siempre es el sexo y las relaciones sentimentales, pero también con diversas embestidas a la iglesia, el poder político y los privilegios de las altas corporaciones. Todo ello, en las manos equivocadas, podría resultar caótico y tosco, pero las adecuadas formas de Sergio Martino, sumado por supuesto a la actitud de un entregado elenco (a

2 Cita extraída de la entrevista realizada por José Luis Salvador Estébanez para *El Buque Maldito* #23

3 Op. Cit. Nota 2

Fenech le acompañan Pippo Franco y Gigi Ballista, entre otros), convierten el visionado de ***Joven y bella deshonrada...*** en una experiencia amena y jovial y sitúa a la cinta en varios peldaños por encima de la media que propone el subgénero (no nos engañemos, existen multitud de bodrios que se encuadran en esta corriente). El tono de vodevil es adecuado, los chistes funcionan en su mayoría, el humor escatológico es más bien discreto y la realización alocada propuesta por Martino es oportuna (se divisan, por ejemplo, unos recurrentes juegos con la truca, alterando el ritmo de las imágenes según convenga). Al mismo tiempo, el guion presenta unos personajes desternillantes en perfecta consonancia con la propuesta (pongo por caso ese curioso enfermo mental amante de la velocidad que escapa de un reformatorio) finalizando todo el entuerto con todos los protagonistas corriendo y persiguiéndose entre ellos alrededor de la piscina de un chalet. En fin, la película, sin ser brillante ni mucho menos, sí es una oferta apta si se tiene cierta curiosidad por explorar este tipo de cine italiano de los años setenta. El propio Martino lo considera como uno de los mejores títulos en su filmografía, y sobre él afirmó en otra entrevista que «*fue catalogado de vulgar, pero yo estoy muy orgulloso*»; en la misma entrevista, entre risas, el director comentaba que «*tuvo un gran éxito en América, tanto que creo que fue fuente de inspiración para *Pretty Woman**⁴».

Para finalizar, mencionar que tras este filme sexy/cómico Sergio Martino continuó alternando los más variados géneros cinematográficos, regresando al humor en no pocas ocasiones, tal y como hemos mencionado anteriormente –y, por cierto, en su cinta ***Cuernos con salsa picante*** (*Spaguetti a mezzanotte*, 1981), que versa sobre infidelidades entre abogados y jueces con tramas mafiosas incluidas, vuelve a aparecer una escena de todos los personajes principales confundidos frente a una piscina–. Pero, aunque sus largometrajes de carácter festivo puedan ser, como decíamos, recurrentes, conviene más detenerse en otras obras firmadas por Sergio Martino. Sin ir más lejos, con Edwige Fenech de protagonista rodó algunas obras excepcionales, como las ya mencionadas ***La perversa señora Wardh*** y ***Todos los colores de la oscuridad***, a las que habría que sumar ***Vicios prohibidos*** (*Il tuo vizio è una stanza chiusa e solo io ne ho la chiave*, 1972), película apoyada en un relato de Edgar Allan Poe con un trío protagónico excelente compuesto por Fenech, Anita Strindberg y Luigi Pistilli.

4 Ambas declaraciones extraídas de la entrevista realizada por Omar Parra para el portal Terrorweekend.com

CAPDEFAVA IS COMING!

El prime llibre de *Cançó de gel i de foc* és del 1996. Del noranta-sis. NORANTA-SIS!!

I ara vos entra la pressa per llegir una publicació que no està ni escrita?

La ironia més bèstia és que la pressió que ha rebut el senyor Martin per part de fans, productores, convencions i altres entorns empresarials, és justament el que l'ha fet distreure's del seu procés creatiu. I fins que no va posar un cartell (virtual) de «NO M'EMPRENYEU MÉS!» no se'l va deixar en pau.

Me flipa que lectors que varen assolir el seu màxim creatiu amb una mala redacció de «Les meves vacances: El retorn a l'avorriment» critiquin un escriptor que no ha de demostrar res a ningú i té la vida més que solucionada.

Leave George alone!!

Si teniu ganes de més, correu a masturbar-vos amb els *fanfictions* on els dracs, els zombis i els gegants se munten una orgia a les aigües termals més enllà del mur.

Oh! He fet un *spoiler*? Quin greu me sap. En vols un altre?

Moriràs tot sol.

Mussol

I després d'haver vist un penis de pàgina completa, jo venc a xerrar-vos de:

EL RACÓ DE LA FICCIÓ INTERACTIVA

I què és això de la ficció interactiva? El terme s'ha ampliat bastant des dels [seus inicis](#) i pretén incloure: llibres joc (com els que te fan botar de pàgines triant la teva història), sèries on pots decidir què passarà, videojocs on pots escriure què vols fer, etc.

Una de les darreres obres de les que he sentit a parlar és [Subcutanean](#). Potser entra un poc de costat i empenyent però trob que és interessant, encara que sigui com a concepte, del que ha fet el seu autor n'Aaron A. Reed. En què consisteix? Doncs ha fet la trama del llibre contengui parts arranjades per una intel·ligència artificial (amb uns paràmetres, clar) i que aquests arranjaments tenguin conseqüències dins la mateixa història.

Probablement vos estareu demanant si és massa aleatori o si els canvis escrits de forma procedimental, són importants o merament estètics. Doncs, com no devem ser les úniques persones, en Reed va publicant diferents [aspectes creatius amb exemples](#) perquè ens facem una idea. A més de posar exemples d'obres semblants o altres exemples d'obres no lineals.

Un dels darrers dubtes que em venen al cap és que «està molt bé però tenir una còpia del llibre que sigui diferent a les altres, no es diferencia massa a una altra on totes són iguals. Què has de fer? Cercar altres compradors per comparar?» Doncs mirau si som ingenu que si vas a comprar *Subcutanean*, el preu de venda inclou dues còpies. Justament per això, perquè puguis comparar. Altres afegitons són que es poden triar les *llavors* (números des dels quals es genera un fil diferent) o comprar versions fetes amb llavors conegudes (que és un poc més barat) o comprar una versió estàndard de l'obra (la versió més barata de totes). Quina és la vostra tria?

This film has outdated attitudes, language and cultural depictions which may cause offence today.

Vaig deixar de xerrar-me durant anys amb un company de feina que he de veure cada dia perquè contínuament tractava als gais de malalts.

He enviat a la merda a gent perquè ha utilitzat "gitano" com insult davant d'amics meus d'aquesta i altres ètnies.

Vaig emmerdar-me fins al fons amb una banda molt propera perquè no volien reconèixer que el cartell d'un concert era masclista.

I encara hi ha gent que discuteix si és necessària la onada revisionista de pel·lícules, sèries, llibres, etc, eliminant estereotips tòxics.

Negres graciosos, científics lletjos, amics grassos, dones fràgils... Netflix fins i tot fa categories d'algunes d'aquestes descripcions.

No passa res si veus *Gone with the Wind* amb mirada crítica, el problema és reproduir els estereotips que hi surten.

Penya, es tracta de revisar col·lectivament però sobretot de REVISAR-NOS i aprendre ja que TOTS tenim prejudicis.

Als que s'ofenen tant perquè surti un avís abans d'una *pel·li*, esper que vos ofengui igual quan sentiu un comentari masclista/racista/classista/homòfob i faceu avergonyir a qui el digui.

I si seguiu rient la gràcia «perquè només és una broma» me podeu xuclar el meu rave gras, lleig, mestís i intersexual.

Hòstia ja!

Mussol

VOTACIÓ

Com és habitual (i perquè som gent de costums) recuperam el nostre mètode de votació. T'ha agradat aquest número? L'has trobat terrible? Penses *qui ins pidriim inir a li piti mirdi*
Demostrea-ho votant amb un

Pene o sobressada!

Ho pots fer a:

<http://facebook.com/cerebreco>

<https://twitter.com/cerebreco>

cerebreco@protonmail.com

Segueix-nos al nostre canal

<https://t.me/s/cerebreco/>

Si teniu uns euros que vos sobrin, donau-nos-en uns quants:

<https://ko-fi.com/cerebreco>